

Sygn. akt: I C 94/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Andrzej Antkiewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Kopczyńska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2020 r. w Grudziądzu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w M.

przeciwko J. W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.668,27 zł (sześć tysięcy sześćset sześćdziesiąt osiem złotych 27/100) z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 21 sierpnia 2019 roku do dnia zapłaty;
- zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.067,00 zł (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 94/20

UZASADNIENIE

(...) w M. wniosła przeciwko J. W. pozew o zapłatę kwoty 6.668,27 zł z maksymalnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że wierzytelność dochodzona niniejszym pozvem została przez niego zakupiona od (...) z siedzibą w W.. Twierdził, że w dniu 27 lipca 2018 roku pozwany przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość zawarł z (...) z siedzibą w W. umowę pożyczki, w ramach której przekazano pozwanemu kwotę pożyczki w wysokości 5.000 zł. Powód twierdził, że pozwany nie spłacił na rzecz cedenta tej należności, dlatego powód ma roszczenie o spłatę tej kwoty wraz z odsetkami umownymi i odsetkami za opóźnienie oraz roszczenie o zapłatę prowizji umownej w wysokości 875 zł (k. 3-4v).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zakwestionowała powództwo co do zasady, jak i wysokości. Podniósł zarzut braku legitymacji czynnej po stronie powoda, twierdząc że przedstawione przez powoda dokumenty nie potwierdzają faktu, że wierzytelność dochodzona w niniejszym postępowaniu była objęta umową cesji. Dalej podniósł zarzut legitymacji biernej. Wskazał, że przedłożone

przez stronę powodową dokumenty nie zostały przedłożone w oryginałach, a nadto nie przedłożono umowy pożyczki. Żądał przedłożenia oryginałów umowy pożyczki i dokumentacji pożyczkowej oraz umowy przelewu. Zarzucił nieistnienie wierzytelności i przedawnienie roszczenia. Wskazał również na istnienie w umowie klauzul abuzywnych (k. 29-30v akt).

Powód ustosunkował się do zarzutów podniesionych w odpowiedzi na pozew w piśmie przygotowawczym z 19 lutego 2020 r. Zaznaczył, że zarzuty podniesione przez stronę pozwaną są niezasadne. Do pisma dołączył żądane przez pozwanego dokumenty dotyczące cesji poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika będącego radcą prawnym oraz wydruk z systemu komputerowego umowy pożyczki, albowiem została zawarta elektronicznie (bez podpisów stron), wydruk potwierdzenia przelewu przez pozwanego na rzecz pożyczkodawcy kwotą 0,01 zł – tzw. wydruk weryfikacyjny celem wykazania faktu akceptacji warunków umowy pożyczki i wydruk weryfikacyjny przelewu kwoty pożyczki na konto pozwanego. W piśmie z 19 lutego 2020 r. powód ustosunkował się szczegółowo do zarzutów pozwanego (k. 50-53).

W piśmie z 6 marca 2020 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko (k. 89-90 akt).

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym (k. 47 akt).

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwanego (...) z siedzibą w W. łączyła umowa pożyczki z dnia 27 lipca 2018 r. zawarta w formie elektronicznej, w ramach której pozwanemu udzielono pożyczki w kwocie 5.000 zł, którą w tym samym dniu przekazano na konto bankowe pozwanego podane przy przekazywaniu na rzecz pożyczkodawcy kwoty 0,01 zł. W umowie zaznaczono, że pożyczka zostanie spłacona wraz z prowizją w kwocie 875 zł i odsetkami umownymi w wysokości 41 zł (10% w skali roku) do dnia 26 sierpnia 2018 r. Umowa nie została podpisana, gdyż zawarto ją w formie elektronicznej. W ramowej umowie pożyczki z dnia 27 lipca 2018 r. zastrzeżono, że pożyczkodawca będzie naliczał odsetki maksymalne za opóźnienie w razie nieterminowej spłaty pożyczki (pkt 12 ramowej umowy pożyczki).

dowód:

- ramowa umowa pożyczki – k. 73-75 akt
- umowa pożyczki – k. 77-77v akt
- formularz informacyjny dotyczący kredytu wraz z harmonogramem spłaty pożyczki – k. 78-80 akt
- potwierdzenie przelewu kwoty 0,01 zł – k. 81 akt
- potwierdzenie przelewu kwoty 5.000 zł – k. 82 akt

Na podstawie umowy o przeniesienie ryzyka niespłacania pożyczek z dnia 2 stycznia 2018 r. (...) z siedzibą w W. zbyła na rzecz (...) w W. wierzytelność wobec pozwanego o zwrot kapitału pożyczki wraz z odsetkami i prowizją naliczono za udzielenie pożyczki. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 25 lutego 2019 r. i porozumienia nr 1 do tego porozumienia (...) z siedzibą w W. zbyła wierzytelność dochodzoną niniejszym pozewem na rzecz (...)

dowód:

- umowa z 2.01.2028 r. z załącznikami – k. 54-62 akt
- umowa ramowa przelewu wierzytelności – k. 63-66v akt
- porozumienie nr 1 do umowy ramowej – k. 67-67v akt
- wykaz wierzytelności (załącznik do umowy przelewu) – k. 69-71 akt

- potwierdzenie zapłaty ceny przelewu – k. 72 akt

Pozwany na poczet spłaty pożyczki nie uiścił żadnej kwoty (okoliczność niesporna).

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową, które – w ocenie sądu – nie zostały skutecznie podważone, w związku z czym stanowiły wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd dał wiarę dokumentom przedłożonym przez stronę powodową, które świadczyły o zawarciu przez pozwanego umowy pożyczki oraz otrzymaniu przez niego z tego tytułu kwoty pożyczki. Przedłożona umowa pożyczki oraz potwierdzenie przelewu na rachunek bankowy pozwanego stanowiły wystarczający dowód na fakt powstania stosunku zobowiązaniowego i przekazania na rzecz pozwanego kwoty pożyczki. Co prawda w myśl art. 29 ust. 1 ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 993 ze zm.), umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, to jednak forma ta przewidziana została jedynie dla celów dowodowych ze skutkami określonymi w art. 73 § 1 k.c. Mając na uwadze, że umowa została zawarta za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a pozwany otrzymał kapitał pożyczki na konto podane w przelewie weryfikacyjnym, nie budziła wątpliwości sądu prawidłowa weryfikacja tożsamości osoby wnioskującej o przyznanie pożyczki.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z tytułu nabycia wierzytelności wobec pozwanego na podstawie umowy o przeniesienie ryzyka niespłacania pożyczek i umowy cesji. W myśl art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Jak stanowi art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Strona powodowa powoływała się na istnienie zobowiązania wobec pozwanego i na niej spoczywał obowiązek wskazania dowodów dla stwierdzenia tegoż faktu (art. 232 zdanie pierwsze k.p.c.). Nie wymagają dowodu fakty powszechnie znane i fakty znane sądowi z urzędu (art. 228 § 1 i 2 k.p.c.) oraz fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Jeśli natomiast strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej sprawy, może fakty te uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.).

Powód celem wykazania dochodzonego roszczenia przedstawił treść umowy pożyczki oraz potwierdzenie realizacji przelewu na rzecz pozwanego. W ocenie Sądu, dowody te w sposób wystarczający wykazywały istnienie dochodzonego roszczenia.

Odnosząc się do zarzutu pozwanego, jakoby powód nie posiadał legitymacji czynnej w niniejszej sprawie wskazać należy, że zarzut ten w ocenie Sądu jest całkowicie bezzasadny. W judykaturze i doktrynie przyjmuje się na ogół, że legitymacja procesowa jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego sąd może rozstrzygnąć o istnieniu, albo nieistnieniu indywidualno - konkretnej normy prawnej przytoczonej w powództwie. Wobec faktu, iż legitymacja procesowa stanowi przesłankę materialnoprawną, sąd dokonuje oceny w zakresie jej istnienia w chwili orzekania co do istoty. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. W zakresie wykazania swojej legitymacji czynnej, ciężar dowodu spoczywał na stronie powodowej. W ocenie Sądu przedłożone przez stronę powodową dokumenty w postaci umowy z dnia 2 stycznia 2018 r. o przeniesienie ryzyka niespłacenia pożyczek wraz z załącznikami oraz ramowej umowy cesji wierzytelności z dnia 25 lutego 2019 roku wraz z porozumieniem nr 1 były wystarczające do dla realizacji celów określonych w art. 6 k.c., a

w szczególności stwierdzenia, iż przedmiotowe umowy są ważne i doszło do skutecznego zbycia wierzytelności na rzecz powoda. Odnosząc się z kolei do twierdzeń, jakoby wierzytelność dochodzona pozwem nie była objęta umową przelewu wierzytelności z dnia 25 lutego 2019 roku wskazać należy, że powód przedłożył na tę okoliczność wykaz wierzytelności stanowiący załącznik do porozumienia nr 1 do umowy przelewu wierzytelności, z którego wynika, że wierzytelność dochodzona w niniejszym postępowaniu została umieszczona w wykazie wierzytelności. Wobec powyższego twierdzenia pozwanego w tym zakresie należało uznać za bezzasadne.

Pozwany zarzucał, że roszczenie powoda jest nieudowodnione, m.in. z tego względu, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem albo stanowią niepodpisane wydruki komputerowe. Po pierwsze, do pisma powoda z dnia 19 lutego 2020 r. dołączono dokumenty poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda. Po drugie, brak podpisu pożyczkobiorcy na umowie pożyczki jest typową sytuacją w przypadku zawierania umów w postaci elektronicznej.

Powód wykazał również wymagalność roszczenia – po upływie 30 dni od zawarcia umowy pożyczki. Pozew został wniesiony w dniu 21 sierpnia 2019 r., a zatem w tym dniu roszczenie nie było przedawnione. Wniesienie pozwu przerwało bieg przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu nie budziła wątpliwości kwestia ponoszenia odpowiedzialności przez pozwanego z tytułu niewywiązania się z umowy pożyczki z dnia 27 lipca 2018 roku. Na pełną akceptację zasługiwało żądanie powoda dotyczące zwrotu kapitału udzielonej i niezwróconej pożyczki, podobnie jak żądanie zapłaty odsetek umownych za korzystanie przez pozwanego ze środków finansowych przez czas określony w umowie oraz zapłaty prowizji za udzielenie pożyczki (art. 720 § 1 k.c. i art. 359 § 1 k.c. oraz art. 509 § 1 k.c.).

Sąd nie zakwestionował prawa pożyczkodawcy do naliczenia i pobrania prowizji w kwocie 875 zł, gdyż nie była ona wygórowana i wiązała się z wysokim ryzykiem niespłacenia kapitału pożyczki. Sąd uznał, że zastrzeżenie takiej prowizji nie jest sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego oraz nie stanowi klauzuli abuzywnej.

Odsetki umowne i za opóźnienie naliczone do dnia wniesienia pozwu oraz dalsze odsetki maksymalne za opóźnienie od niezwróconej kwoty kapitału pożyczki i skapitalizowanych odsetek zasądzono na podstawie art. 359 § 1 i 2 k.c., art. 481 § 1, 2 i 2¹ k.c. oraz art. 482 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na zasadzie art. 97 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. – według zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Powód wygrał sprawę w całości, ponosząc koszty procesu w łącznej wysokości 2.067,00 zł z tytułu: opłaty sądowej od pozwu w kwocie 250,00 zł, wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz. U. z 2018 r. poz. 265) w kwocie 1.800,00 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł (k. 19 akt).